

[Justitsministeren.]

Jeg takker for ordførernes tilslutning til det lovforslag, vi under forhandlingen næsten har glemt.

Vagn Bro: Jeg vil blot til den højtærede minister sige, at bebrejdelse er jo et relativt stærkt ord, det er en temperamentssag. Jeg mente kun, at da der foreligger oplysninger fra Sverige og Finland — og dem har det høje ministerium kunnet følge, hvis man ville — og da ombudsmanden så tidligt som i 1957 har udtalt sig om væsentlige mangler ved den nuværende afgrænsning, kunne man måske nok om dette spørgsmål være nået til en tidligere afgørelse; men lad det nu ligge.

Jeg ville blot, da man nu har udtalelser fra de kommunale myndigheder, har svaret fra ombudsmanden og kender flere beretninger fra denne og kender to brødrefolks stilling, tillade mig at henstille, om det ikke var muligt, at ministeriets standpunkt kunne foreligge for folketinget på et så tidligt tidspunkt, at vi dog kunne tage endeligt standpunkt, inden vi når helt hen mod udgangen af næste samling. Den højtærede minister ved bedre end jeg, hvordan den sidste del af samlingen er præget af jag og hastværk.

Aksel Larsen: Jeg tror aldeles ikke, at det var for at forholde folketinget oplysninger, at den omtalte skrivelse fra ombudsmanden ikke blev optrykt i lovforslagets bemærkninger. Jeg har blot villet gøre opmærksom på, at jeg synes, det havde været rimeligt, om den havde været optrykt, og jeg finder, at det måtte have været teknisk muligt at få den optrykt, når ministeriet har modtaget skrivelsen den 6. marts og vi først fik lovforslaget den 11. Derfor tillod jeg mig at anke over det, men jeg tror selvfølgelig ikke, at man ville forholde folketinget oplysningerne. Det havde dog været rimeligt, når man fremlægger kommunernes argumentation, samtidig at gøre os bekendt med

ombudsmandens stillingtagen til denne argumentation.

Hvad angår det specielle spørgsmål, justitsministeren og jeg diskuterer, skal jeg ikke her gå ind i en yderligere debat om, hvorledes man skal forstå lovene, og hvorledes de burde udformes o. s. v. Jeg tror ikke, at justitsministeren og jeg er enige, og jeg tror slet ikke, vi er enige om, hvorvidt det ville være rimeligt at revidere og udvide ombudsmandsloven i den retning, jeg har gjort mig til talsmand for. Det falder i øvrigt sammen med, hvad mit partis ordfører sagde, da vi i sin tid havde ombudsmandsloven til behandling i folketinget før forfatningsrevisionens ikrafttræden og senere efter dens ikrafttræden. Der er altså ikke noget nyt i det standpunkt, jeg har gjort mig til talsmand for her; det er det standpunkt, vi hele tiden har haft, og som jeg også har forfægtet i forfatningskommissionen.

Men da vi nu er kommet ind på en diskussion på et konkret grundlag og jeg her blev manuduceret af den høje justitsminister om, at dels skal der en ganske særlig udvidelse af ombudsmandsloven til, for at ombudsmanden kunne tage sig af et tilfælde som det, vi har som grundlag for vor diskussion, dels at det ikke er nødvendigt, for der er ganske særlige beføjelser for landsretspræsidenten og klageretten til at gribe ind i et sådant tilfælde, vil jeg gerne spørge: hvem skal tage sig af, og hvem vil tage sig af at rejse en sag mod en dommer, hvis den pågældende dommer uden for sin embedsførelse optræder på en måde, som må berøve ham befolkningens tillid til hans retsind, til hans uvildighed og til hans evne til at holde sig til sandheden?

Aage Fogh: Den højtærede justitsminister mente ikke, at det ville være muligt — heller ikke i fremtiden — at indbringe en lignende sag som den, jeg omtalte, for ombudsmanden, og det kan godt være; men jeg anser det for at være meget farligt at have en tilstand i 1958, der er af en sådan karak-